מסורת הש"ם

בדרום: **ומנורה בלפון.** ל"ג: משוך מן הכוסל בשםי אמום כלפי לפון. שיהיו שני כהנים הנושאים ב' סדרים הולמין זה בלד זה וחום' גורסין משוך ב' אמות ומחלה: באמצע הבים. היינו באמצע ההיכל כשלא נחשב בית קדשי עמו ההיכל ארכו ארבעים ובית קדשי קדשים ארכו עשרים אמה והמובה היה עומד במחלת עשרים אמה שליה ההיכל המערביים: משליש הבים. של לד מורח: ולפנים. ללד מערב והיינו כשנחשב בית קדשים עמו: הוא מכלום הוהב. פסוק הוא בד"ה וקמפרש מהו מכלות ההיכל המערביים: משליש הבים. של מורח שהר מעורת עשה ולכל אחת היה לריך אלף ככר כדמסיק: לקיים מה שלאמר. במנורש משה בכר זהב שהור משה ולכל אחת היה לריך אלף ככר כדמסיק: לקיים מה שלאמר. במנורת משה כל שלמה שהרי עשר מנורות עשה ולכל אחת היה לריך אלף ככר כדמסיק: לקיים מה שלאמר. במנורת משה כל ושלמה שהיה לריך אלף ככר לדמסיק: זמר. במנורת משה ככר זהב טהור וגר': ה"ג מעשה
במנורס המקדט שהיתה יתירה על מנורה שעשה
משה במדבר דינר זהב והכניסוח לכור פ"
פעמים ולא חסר האש ממשקלה: ופריך ויאות.
בתמיה וכי כך הוא והלא עינינו רואות כשנותנין
זהב בכור באש הוא נחסר: ומשני עד דלא יקוס
זהב בכור באש הוא נחסר: ומשני עד דלא יקוס
וכו'. כשעדיין לא קים הזהב על ברירותיה שלא
נלרף כל לרכו נחסר ממנו אבל בשכבר נלרף כל
לאשר ממנו כלום אפיי מכניסין אותה
לאשר מה מונימה:

מתני' י"ג שופרות היו במהדש. וכולו פיהו לר כדי שלא יוכל אדם להכנים ידו בפנים ולגנוב מן הכסף וכולהו מפרש למאי אלטריכו. עלים ולבונה גרסי׳ וברוב ספרים כתוב ללבונה וטעות הוא דהא כל אחד ואחד יש לו שופר בפני עלמו ולבונה לבד ועלים לבד כדתני ואזיל. וזהב לכפורת לשון כפורי זהב פי׳ מזרקים ולמה נקרא שמם כפורי ע"ש שמקנחין ידיהם מן הדם כדאמרי׳ בגיטין [דף נו] בענין מי גבווראדן בעי לכפורי ידיה בההוא גברא. ששה לנדבה לקין המובח: מתני' קינין. הן חורין גוולי עולה הן בני יונה אבל שופר לקיני חובה לא בעי ר' יהודה והטעם כדאיתא בפ' הוליאו לו (דף נה) דשמא ימות א' מהן נמלאו כל המעות שבשופר הולכות לים המלח כי היכי דאמרינן בחטאת שמתו בעליה דאולא למיתה הכי נמי מעות שהופרשו לחטאת ומתו בעליהן הולכות לים המלח ופריך התם ונברור ד' זוזי ונשדי במיא והנך לישתרו ר' יהודה לטעמיה דלית ליה ברירה כדחמר בעירובין [דף לז] מדתני חיו: וחכ"ח קינין כן קיני חובה אחד לעולה ואחד לחעאם ורבנן לא חיישי למיסה. גוזלי עולה בין תורין בין בני יונה כולן עולות נדבה: שני גזירין מפורש ביומא פ"ב _(דף כו) תניא ר"ש בן יוחאי אומר מנין לתמיד של בין הערבים שטעון שני גזרי עלים בשני כהנים שנאמר וערכו עלים על האש וערכו שנים אם אינו ענין לתמיד של שחר שהרי כבר נאמר ובער עליה הכהן עלים בבקר מנהו ענין לחמיד של בין הערבים ואמרינן בפרק בתרא דמנחות (דף קו) ת"ר קרבן מלמד שמתנדבין עלים וכמה שני גזירין וכן הוא אומר והגורלות הפלנו על קרבן הענים ותניא בתוספתא בפרק [ג' דמכילתין] האומר הרי עלי עלים בפרק [בי דוניכנורן] החוות מדים דמי שני גורין ונחכן לשופר והכהנים מביא דמי שני גורין ונחכן לשופר והכהנים אותן ע"ג החובח ומאומין בהן עלים ומקריבין אחתן ע"ג החובח ומאומין בהן ואין מועלין ואם הקריבן בחוץ פטור אבל אם אומר שני גוירין של עלים אלו לגבי מזבח הכהנים מקבלין אותן ממנו ומקריבין אותן ע"ג המובח ואין נאומין בהן ומועלין בהן ואם הקריבן בחוץ חייב דבר ר' וחכ"ח אם הקריבן בחוץ פטור ואלו ואלו הולכין ללשכת העלים: קומץ לבונה. כדתגן בפרק בתרא דמנחות ה' קמלין הן: האומר הרי עלי לבונה לא יפחות מקומן. המתנדב מנחה יביא עמה קומץ לבונה. המעלה את הקומץ בחוץ חייב שני בזיכי לבונה טעונין שני קומלין: זהב לא יפחות מדינר זהב ופריך בפרק בתרא דמנחות ודלמא נסכא א"ר אלעור דאמר מטבע ודלמא פריטי פריטי דדהבא לא עבדי אינשי. תניא בתוספתא בפ׳ בתרא [דמכילתין] האומר הרי עלי לבונה מביא דמי מלא קומץ לבונה ונותן לשופר והכהנים מקבלין אותו ולוקחין מהן לבונה ומקריבין אותו ע"ג המזבח. האומר הרי עלי

זהב מביא דמי דינר זהב ונותן לשופר והכהנים מקבלין אותו ולוקחין בהן זהב ועושין אותן רקועי פחים לפוי למובח: ששה לנדבה. מפרש בפרק בתרא דמנחות ששה כנגד מי אמר ר' חוקיה כנגד ששה בתי אבות הכהנים שיהא להם שלום וה עם זה ר' יוחנן אמר מתוך שהנדבה מרובה תקנו להם שופרות מרובין כדי שלא יתעפשו המעות זעירי אמר כנגד פר ועגל ואיל וכבש וגדי כולן הן נדבה ודמיהן

חסר כלום: הלכה ד מתני' בשלשהי עשר שופרות היו במקדש וכתוב עליהן תקלין חדתין ותקלין עתיקין קנין וגוולי עולה עצים לבונה זהב לכפורת ששה" לנדבה תקלין חדתין שבכל

זהב לכפורת ששהיי הגדבה הקמק אוותן שבה שנה ושנה ועתיקין מי (ב) שלא הביא אשתקר שוקל לשנה הבאה קנין הן תורין וגוולי עולה הן בני יונה כולן עולות דברי ר' יהודה וחכ"א קנין אחד המאת וא' עולה גוולי עולה כולן עולות האומר® יהרי עלי עצים לא יפחות משני גזירין לבונה לא יפחות מקומץ זהב לא יפחות מדינר זהב ששה לנדבה נדבה מה בא משום חמאת ומשום אשמה ילקח בהן עולות

הבשר לשם והעורות לכהנים נמצאו שני כתובין קיימין אשם לה' ואשם לכהן ואומר "כסף אשם וכסף חמאת לא יובא בית ה' לכהנים יהיו: גמ' תניא" אמר ר' יהודה לא היה שופר של קינין בירושלם מפני התערובות שמא תמות אחת? ונמצאו דמי חשאות מיתות מעורבות בהן והתניא⁶ האשה שאמרה הרי עלי קן (ג)מביאה דמי קן ונותנתו בשופר

ומנורה בצפון והא תני השלחן מיה נתון מחצי הבית ולפנים משוך (א)מן הכותל ב' אמות ומחצה כלפי הצפון ומנורה כנגדו בדרום מזבח הזהב היה נתון ואובאמצע הבית חולק את הבית מחציו ולפנים ו⁶¹ משוך אקימעא כלפי (צפון) חוץ וכולהן היה⁵ נתון משליש הבית ולפנים עשר מנורות עשה שלמה שנאמר יויעש את מנורת הזהב עשר כמשפטו ויתן בהיכל ה' מימין וה' משמאל אין תימר חמש בצפון וחמש בדרום והלא אין המנורה כשירה אלא בדרום שנאמר 2ואת המנורה נוכח השלחן על ירך המשכן תימנה מה ת"ל חמש מימין וחמש משמאל אלא חמש מימין מנורתו של משה וחמש משמאלה אעפ"כי לא היה מבעיר אלא של משה בלבד שנאמר נומנורת הזהב ונרותיה לבער בערב בערב ר' יוסה בי ר' יהודה אומר על כולן היה מבעיר שנא' 1ואת המנורות ונרותיהם לבערם כמשפט לפני הדביר זהב סגור והפרח והנרות והמלקחים זהב הוא מכלות זהב הן" כילו זהבו של משה תני רב יהודה בשם אסי היה שלמה נומל אלף ככרי זהב ומכניסן לכור ומוציאן עד שהוא מעמידן על א' לקיים מה שנאמר 5ככר זהב מהור עשה אותה וגו' תניא© אמר רבי יוסי בי רבי יהודה מעשה במנורת זהב שעשה משה במדבר והיתה יתירה דינר זהב והכניסוה לכור שמונים פעם [ב]ולא חסרה כלום ויאות עד דלא יקום על ברריה הוה חסר סגין מן דו קיים על ברריה לא

יווב לא פווות כו מי חוב ששר לנו ברינו אשום אשם לה' זה הכלל כל שהוא

בזה: ונוסנתו בשופר. שכתבו עליו קנין ודמי

לאש כמה פעמים: הלכה ד מתני' סקלין חדסין. שבו

נותנין שקלי שנה זו וכשמגיע זמן התרומה הגובר מוליא כל שקלים שבשופר ונותנן

ללשכה כדי שיתרמו מהם והשני כתוב עליו תקלין עתיקין ומי שלא הביא שקלו בשנה זו מביא בשנה

שחח"כ ונומנו לשופר והגזבר נוטלם ונומנו בשני שלח"כ ונומנו לשופר והגזבר נוטלם ונומנם בשירי והד' גחלי עולה והן בני יונה הקטנים וכולן עולות אבל לקני חובה לא היה שופר כדמפרש בגמרא:

עלים. המתנדב עלים למערכה נותן דמיהן לתוכו: לבונה. המתנדב לבונה נותן דמיו לתוכו: והב.

המתנדב זהב נותנו שם או דמי שויו והוא לכפורת

כלומר לכלי שרת שהמזרקות נקראים כפורי זהב

בטורת לכני שלו ששלות קות לקי מים לפולי ושב בעורא ובד"ה לפי שהכהן מקנח בהן אלבעו בין הואה להואה שהשיריים שבאלבעו פסולים: ששה.

שופרות הנותרות הן לנדבה ובגמרא מפרש:

שומרות הרי על עלים. סמס: לא יפחות משני האומר הרי על עלים. סמס: לא יפחות משני גוירין. כאומן שמסדרין על המערכה ושיעורן מפורש בגמי: לא יפחות מן קומץ. שזהו שיעור הלבונה הבאה עם המנחה ובגמרא מפרש מנ"ל ודוקא המתנדב סמס אבל אם רצה להביא אפיי ודוקא המתנדב סמס אבל אם רצה להביא אפיי

קורט של לבונה מביא: והב. המתנדב זהב סחם

לא יפחות מדינר זהב: אשם הוא אשום אשם לה׳.

וקשיא רישא לסיפא דאשם הוא משמע בהווייתו

יהא כהלכתו שהוא נאכל לכהנים ואשם לה׳ משמע

יים פהנכתו שהות מוכר נכהנים ומשם נהי משמע שכולו להי ודרש יהוידע הכהן כל שהוא מותר מטאת ואשם ילקח באותו המותר עולות נמצא ב'

הכתובים קיימים אשם לה׳ הבשר ואשם לכהנים

העורות והיכן מלינו מדרש זה ביהוידע כסף אשם וכסף חטאת לא יובא בית ה' לכהנים יהיו וא"א

לומר דכסף שקדש לשם חטאת ולשם אשם יהנו בו הכהנים אלא ה"ק יעשו ממנו דבר שיהנו בו הכהנים והיינו עולות שהעורות לכהנים: גבז' לא

היה שופר של קיני. חובה כגון זב וזבה ויולדת

שיתנו לתוכו מעות כשם שהיו שופרות לקן נדבה כדתנן במתני': מפני הסערובות. שמא תמות

אחת מאותן שנחנו מעות בשופר וה"ל מעות חטאת שמתו בעליה מעורבין עם הכשרות והכל

מתחות שתוח בעלים המלמ: ה"ג והפני האשם אים פסלון וחולכין לים המלמ: ה"ג והפני האשם שיש פליק ורו. כ"ה עלים לידה או זיכה מכילה דמי קן ורו. כ"ה ברמב"ם פ"ק מהלי מחוסרי כפרה: אכל באומרם הרי עלי קן. שניהם עולות והרא"ם לא הרגיש

להבנים ידיו: גבו' תניא' הסוגיות ועי מוסי שם (דיי א) דיה כל לו"ח ג' ד"ה מורח כר עי רמנים שיום שם (דיי א) דיה כל לו"ח ג' ד"ה מורח כר עי רמנים שיום עם ליי א) דיה כל לו"ח ג' ד"ה מורח כר עי רמנים שיום עם ליי או דיה כל לו"ח ג' ד"ה מורח ברון ברושלם ה"ג ומובח מוסב באמצע משוך כלפי חון. ולא גרס הברו דרוני של הוו חומעם שבן הוא מוספספא שיום והתניא' האשה ולפנים א"ב לא היה משוך למוץ ורייה לשון הכתניה שון בית ומוכל ה"ה מון ומון למוץ ר"ל כלפי חון וכית ומוכל מיה משון משון למוץ ר"ל כלפי חון וכית של של היה כים למיה לא היה משון משל השלמנות וגי השפתים חול, אם של חומערה ותאלו היה יכול ליישון ותה להל לא היי משון משלה שלמנות וג' השפתים ועל לא היי משון משלה שלמנות וג' השפתים ועל כל של והיינו לפריך שם ותי מקר כול הלו כל בכל מש היא מעובר הלא מסבר הדבה לא מסבר הלום לא מסבר הדבה לא מסבר הדבה לא מסבר הלום הוב הבדבה בתבו בתום המות בתום המות

ידועין פר מביא מנה עגל מביא המשה סלעים איל מביא ב' סלעים כבש מביא סלע הכי איחא בפרק בתרא דמנחות אבל לגדי ושעיר לא מצינו דמיהן ושמא דמיהן כאיל וכבש ור' היא דאמר קטן והביא גדול לא יצא אם נדר להביא עגל והביא פר לא יצא להכי אצטריך לכל אחד ואחד שופר בפני עצמו שאם מערבן והביא פרים מכל המעות לא יצא ידי נדרו מי שנדר עגל בר פדא אמר כנגד פרים אילים וכבשים ושעירים ומותרות והמעה דהיינו קולבון פרים פר חטאת של לבור שאבדו והפריש אחרים מחתיהן ירטו עד שיסתאבו וימכרו ויפלו דמיו לאומו שופר אילים אשם גולות ומעילות שעירים שעיר הרגלים לבשים אשם גזיר ואשם מצורע ואהכי לא מערבו עם מותר גזילות ומעילות דאלו בני שנה ואלו בני שמים ואלו באים לכפר ואלו באין להכשיר וכולן אם אבדו והפריש אחרים חחתיהן ירטו עד שיסתאבו וימכרו ויפלו דמיהן כל א' א' לשופרו. והמוחרות כגון הפריש מעות לכל אלו ונוחרו כגון שהואלו הבהמוח ושמואל אמר כנגד מוחר חטאת ומוחר אשם ומוחר אשם נזיר ומוחר

תקלי וגם סתם מסניחין דמנחות (דיי אי) כווסיה דרבי ולאו אורחא דירושלמי להאריך בפלפולא וגם סתם מתנימין דמנחות (מ"ח ה) נותמה דרבי ולאו אורחא דירושלוני להאריך בפלפואל אליבא דהלכחא: ה"ג תני השלתן היה נחון מחלי הביח ולפנים משוך מן החות לא חות מחלב. הההיל הי"ג תני השלתן היה נחון מחלי הביח ולפנים משוך מן החות בעירים בדביר דבתהיב ולפני הדביר עשרים אמה וגר וההיכל ארבעים כדתחיב אלמה וגר ותאחון מ' היה היה הבית הוא ההיכל לפנים והשלתטת היו נחונין בעשרים אתה של היכל של לד הדביר ההים המלו ולפנים חליו דהיים לשאל מ": משוך כו". מן הכותל לפוני: ב" אחוח ומחלב. כדי שיהיו הכהנים הטושאים ב" חדרים ב" אחות ומחלה כדמלינו גבי בדי ארן בתוחות שם: מסדרין בב"א ולהילוך ב" ב"א בעינן ב" אחות ומחלה כדמלינו גבי בדי ארן בתוחות שם: ומעורה כנת השוך לפני חון. ללד חוך ובריתא ומעורה כנגדו בדרום. כדכתיב אם המעורה נכת השלתן וגם כן היתה משוכה מן הכותל ומעורה בית אותרים היה משוכה מן הכותל מהיא ומיד של היים בית הבית הם הוא המול המיד לה"ב היה אותר מותר בלה"ב היה בית המשור המשור המשור היה בית היה המשור היה בית היה המשור היה בית המשור היה בית המשור היה בית המשור היה בית המשור היה הוא המשור היה בותר המשור המותר הבית המשור היותר בית המשור המותר בית המותר בדירות המשור הוא המשור המותר בדיר המותר בית המשור המשור המשור המותר בית המשור המותר בית המשור המותר בית המותר דרומית ב"מ ומתנה כ"ה ביותו שם: ומובה הוהב בחמני משוך כנפי חון. נכד חון ובריתמ זו למ"ד מורח ומערב מונחים ודרכתבו החום" במנחות שם: וכולן היו נחונין משליש הבים ולפנים. בשנחשוב כ" דדביר גם כן אז הוו שלחנות כולן משליש הבית ורדמוקי בבצלי שם: כילו זהבו של שלמה. במנחות (כיש א) פריך החם והכתיב וכל כלי כרי אין כסף נחשב בימי שלמה למאומה ומשני זהב סגור קאמריען: מכניסן לכור כו' על א'. לכל מנורה עשה כן וכ"ה במנחות שם והכי דייקא קרא זהב טהור אותם: ה"ג במנורם מקדש. וכ"ה במנחות שם וגי הספרים שיצוש ניכר: ולא חסרה כלום. וקאמר שלא חקשי ממה שאמרו שהיה חסר

ארתין
בכל פעם הרבה דוהו עד דלא קאים על בירורו אבל כשקאים על בירורו לא חסר כלום:
בכתבי' אדמן. שקלי שנה זו היו מעילון לשם ובשמגיע זמן המרומה הגזבר מוליא כל השקלים
שבשופר ונותנן לשכה כדי שיחרמו מהם: עסיקין. של אשתקד ומהן ניתנון שידי לשכה:
שבשופר ונותנן לשכה כדי שיחרמו מהם: עסיקין. של אשתקד ומהן ניתנון שידי לשכה:
ובגמרא מפרש טעמא דר"י: עלים לא יפחום. עלים סתם ב' גיחרין כמו שהיו במערכה
שורים. בגמרא: לא יפחום מקומן. שזהו שיעור לצונה שלאה עם המנחה ובגמרא ילי
ורדמפרש בגמרא: לא יפחום מקומן. שזהו שיעור לצונה שלאה עם המנחה ובגמרא ילי
דידבה הוא כול לגבוה כמו הקדש בד"ה ח"ש ואומר כסף אשם וכסף מעלות דסד"א שיוצאו
בית ה' ולא למובח משום העור אבל זה לא היה בס"ד כלל שיביא קרבן אחר מטאם ואשם
בית ה' ולא למובח משום העור אבל זה לא היה בס"ד כלל שיביא קרבן אחר מטאם ואשם
כו'. לקיני חובות כמו זב חבה ויולדת שימנו לתוכו כמו שהיה לקן נדבה: שאא שמום. א'
עם הכשרות וכולן ילכו לים המלח: והסניא האשה שיש עליה לידה או דבה מניאה מעות וותנת
בעירות וכולן ילכו לים המלח: והסניא האשה שיש עליה לידה או זיבה מניאה מעות וותנת
בעיסרות וכולן ילכו לים המלח: והשניא היי שניה לידה או זיבה מניאה מעות וותנת
בעיסרות וכולן ילכו לים המלח: והשניא המים שיש עליה לידה או זיבה מניאה מעות וותנת
בעיסר ומובלה אומוב מקדשים לערב וה"י. הכי פירושו שאתרה היינו ששואלת הר על יו יובי

מוחל לג ב. ב) מנחות לח ב. ג) שם לט א. ד) שם כט א, ה) עיין כט א וירושל׳ יומא פ״ד הלכה ד ומדרש כם הדרושה המחבר בסף, 1) יומא נה ב תמורה כג ב, 1) מנחות קד א קז ב תמורה כג ב, ה) מנחות קו ב, ש) זבחים קג א [תמורה כג בן, י) עי׳ יומא נה א, כ) עי׳ עירובין לב א, () מהן, מ) לפנינו שם אימא לשון זה גבי נירון דשדריה טיטום לצור את ירושלים ועיין רש"י במנחות ד' ז ע"ב והגהות מהרי"ב ז"ל שם,

עין משפם נר מצוה

ים א מיי׳ פ״א מבית הבחירה :נייז:

ב מיי׳ פרק ב משקלים הל״ב: ב ב תייי פנין כ מבקרם בל ג מיי פנין כ מבקרם הלי"ג: בב ד מיי פרק ב מערכין הליים ובכ"מ:

בג ה מיי׳ פרק ה מפהמ״ק הל״ט:

נוסחת הבבלי

(א) מן הקרן צ' כו' היה באמצע כו' על ללע המשכן כוי לבער בערב ר"י בר"י כוי כילו זהבו של שלמה כו' ר"י בשם איסי כו' במנורת [מקדש שהיתה יחירה על מנורה שעשה משה במדבר דינר זהבן יהכניסוה כו': (ב) שלא שקל אשתקד כו': (ג) מביאה דמיהן ונותנת כו' ר' יוסי בר ביבין א"ר ביבי ב"מ כו' א"ר אליעור מתני' כו' באמה גרומה ר"ח אמר כמין :′1⊃

הגהות הגר"א

[א] ה"ג ומזכח הזהב היה נתון באתצע מושך כלפי חון וכולן היו נחונים משליש הבית ולפנים כנ"יל והשאר שבינתים נמחק. וכ"ה בתוספ' פ"ב דיומא והכי דייקא במוספ פ ב דיונמו יושבי דייקט הסוגיא שם ע"ש וכ"ה ברמב"ם פ"ג מהלכות ב"ה הלי"ן ע"ש. וכ"מ ברש"י ביומה שם שלה הוכיר המעה וגם לחוץ משמע חוץ דשלחן דמשה דנקט שלחן ומנורה ומאלו היה יכול למשוך יותר אבל לא היה משוך משאר השלחנות וגיי הספרים חולק את הבית שבוש הוא: [ב] בגמי דידן הגי' והעמידו על ככר ועי' בס' ח"ח טעם הגון על שלא הגיה הגאון בחוך הסוגיא כגי׳ הבבלי כדרכו בקדש:

גליון הש"ם

[ħ] היינו ממנורה של משה אבל שאר המנורו׳ משוכות חוץ מן המזבח ולכד אמרו ביומא דמזבח פגע ברישא דלא היה מבעיר אלא בשל משה ובזה אפשר ליישב דברי הרמב"ם פ"ה ממעה"ק הלי"ד ופ"ד מעיוה"כ מקושית הרשב"א עי' בכ"מ ולח"מ ולו"ק:

תורה אור השלם

 וַיַּעשׁ אֶת מְנֹרוֹת הַזְּהָב עֶשֶׂר
 בְּמִשְׁפְּטְם וַיִּתִּן בְּהֵיכְל חְמֵשׁ מִיְּמִין וחמש משמאול:

ושַּׁמִתָּ אֶת הַשָּׁלְחָן מִחוּץ לַפֶּרֶכֶת וְאֶת הַמְּעַרָה נַכַח הַשְּׁלְחָן על צָלַע הַמִּשְׁבָּן תִּימְנָה וְהַשְּׁלְחָן תִּתַן עַל צָלַע צְפוֹן:

ַבְּלֶּכֶר וּבְּעֶרֶב בְּעֶרֶב וּקְטֹרֶת סַמִּים וּמַעֲרֶבָת לָחָם עַל הַשְּׁלְחָן הַּטְּחוֹר וּמַעֲרֶבָת לָחָם עַל הַשְּׁלְחָן הַּטְּחוֹר ּוּבֶיבֶּלֶ בֶּוּל כֶּעֶב וְנַבּלְנִיהְ לְבְּעֵר וּמְנוֹרֵת הַזְּהָב וְנֵרֹתֶיהְ לְבְעַר בָּעֶרֶב בְּעֶרֶב בִּי שׁמְרִים אֲנַחְנוּ אֶת מִשְׁמֶרֶת יַיָּ אֱלֹהֵינוּ וְאַתֶּם עֲזַבְתֶּם

לַּשְּׁבֶּעֶׁ זְרָיַ, בְּיִּבְּיִהְיּבּי וְצְּיִּנְהְּבּ אֹתוֹ: דברי הימים ב יג יא 4. וְאֶת הַמְּנֹרוֹת וְנֵרֹתֵיהֶם לְבַעֵּרְם במשפט לפני הדביר זהב סגור: בָּהַשְּׁבְּּט לִבְּבֵּי תַּיְבִּי זְתָּבִּי וְהַפֶּרַח וְהַנֵּרוֹת וְהַמֶּלְקַחִים זְהָב הוא מִכְלוֹת זָהָב: י דברי הימים ב ד כא

 בּבֶּר זְהָב טְהוֹר עְשָׂה אֹתָה
 בַבֶּר זְהָב טְהוֹר עִשְׂה אֹתָה
 וְאֵת בֶּל בֵּלֶיהָ: שמות לז כד וְאַת בָּע בַּעְינְהּ 6. אָשָׁם הוּא אָשׁם אָשַׁם לַיִּיְ: ויקרא היט

7. בֶּסֶף אֲשֶׁם וְכָסֶף חַטָּאוֹת לֹא יוּבָא בֵּית יְיָ לַבֹּהֲנִים יִהְיוּ: מלכים ב יב יז